



ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

Το Διαστημικό Τσίρκο



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

**ΤΑ ΑΠΙΘΑΝΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΥΔΙΑΣ
ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ ΤΣΙΡΚΟ**

Συγγραφέας: Φίλιππος Μανδηλαράς
Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου
Ζωγραφιές: Έλλη Γρίβα

© 2015, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Φίλιππος Μανδηλαράς

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη αναθεωρημένη έκδοση: Οκτώβριος 2015



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-513-2

ΤΑ ΑΠΙΘΑΝΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

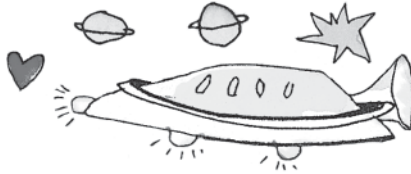


ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΥΔΙΑΣ

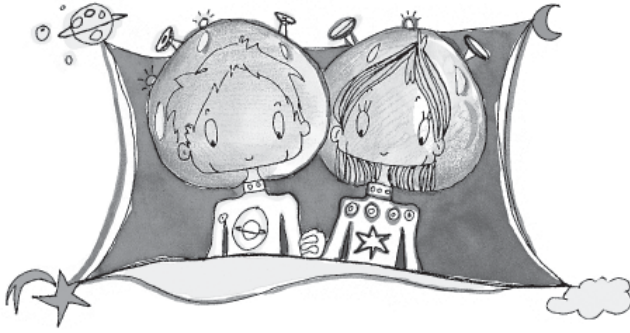
ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

Το Διαστημικό Τσίρκο

ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

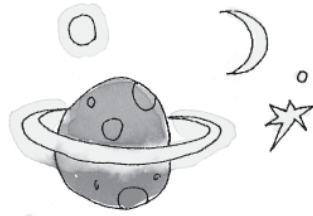


Ο Πέτρος κι η Ανδία είναι δυο παιδιά που ζουν μόνα τους σε μια παραδεισένια φύση, έχοντας για παρέα τα ψάρια και τα καβούρια ο ένας, τα πουλιά, τα γατιά και τις πεταλούδες η άλλη. Συναντιούνται όμως στα όνειρά τους...

Για να συναντηθούν στ' αλήθεια, θα χρειαστεί να έρθει η άνοιξη, να γυρίσουν οι άνεμοι, να ξεστρατίσει λίγο ο χρόνος και να σημάνει ο καιρός για τα ταξίδια.

Τότε θα ξεκινήσουν παρέα το ομορφότερο και δημιουργικότερο ταξίδι. Κι όταν έρθει πια το φθινόπωρο, κι ο χειμώνας προβάλλει το παγωμένο χέρι του πίσω από τις καταιγίδες και τις βαρυσυννεφίες, θα χτίσουν με τη βοήθεια των φίλων τους ένα σπίτι στη μυστική κοιλάδα.

Από κει θα εξορμούν για τις περιπέτειές τους, όπως αυτή εδώ, που θα τους πάει στο διάστημα για να γνωρίσουν τα πλάσματα του Διαστημικού Τσίρκου.



ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ;



Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα του χειμώνα, από εκείνες που ονομάζουμε «Αλκυονίδες». Ο ουρανός ήταν καταγάλανος, η θάλασσα γαλήνια και μόνο το παγωμένο αεράκι που ερχόταν από τον βορρά θύμιζε πως ήταν ακόμη χειμώνας. Ο Πέτρος κι η Λυδία γυρνούσαν από ένα ξέφωτο στο δάσος, όπου είχαν πάει για να βοηθήσουν τα ζώα να καθαρίσουν την είσοδο της φωλιάς της αλεπούς από τα χιόνια. Είχαν περάσει πολύ όμορφα, αλλά τώρα ήταν κουρασμένοι και δεν έβλεπαν την ώρα να καθίσουν μπροστά στο σπίτι τους και ν' απολαύσουν το δειλινό που χρωμάτιζε πορτοκαλί τον ορίζοντα.

«Όμορφα που είναι!» είπε η Λυδία.

«Πολύ» απάντησε ο Πέτρος και ξάπλωσε στο στεγνό χορτάρι.

«Τι ευτυχία!» μουρμούρισε η Λυδία.

«Ναι, πολύ!»

Σαν απάντηση στα λόγια αυτά, τα παιδιά άκουσαν έναν ανεπαίσθητο θόρυβο, σαν κάτι να μετακινιόταν προς το μέρος τους μέσα στο χορτάρι.

Κοίταξαν γύρω τους, αλλά δεν είδαν κανέναν. Μόνο η γάτα η παρδαλή, που είχε μείνει μαζί τους όλο τον χειμώνα, μύριζε με περιέργεια ένα σημείο στα χόρτα λίγο πιο πέρα, αλλά κι αυτή το άφησε κι ήρθε να χαϊδευτεί στα πόδια της Λυδίας.

Ο ορίζοντας είχε γίνει πια κόκκινος όταν ο Πέτρος ξαναμίλησε:

«Λυδία, να σου πω... Ξέρεις τι είναι ευτυχία;».

Η Λυδία τον κοίταξε παραξενεμένη. *Τι τον έχει πιάσει τώρα;* αναρωτήθηκε.

«Ευτυχία» επέμεινε ο Πέτρος. «Τι είναι ευτυχία;»

Ο θόρυβος στο χορτάρι ακούστηκε λίγο πιο κοντά τους και η γάτα πήδηξε από τα πόδια της Λυδίας κι έτρεξε σ' ένα σημείο, σαν να είχε εντοπίσει αυτό που τον προκαλούσε.

«Ευτυχία είναι αυτό το ηλιοβασίλεμα» είπε η Λυδία. «Εμείς που καθόμαστε εδώ και το κοιτάμε χωρίς να μας νοιάζει τίποτα, η γάτα που κυνηγάει φαντάσματα... όλα αυτά!»

Της άρεσαν της Λυδίας τα λόγια της. Δεν ήξερε αν αυτό ήταν η ευτυχία, αλλά, στο κάτω κάτω, έτσι ένιωθε εκείνη τη στιγμή: ευτυχισμένη!

Ο θόρυβος ξανακούστηκε ακόμα πιο κοντά τους κι η γάτα έδειχνε ακόμα πιο νευρική. Κουνούσε πέρα δώθε την ουρά της και με την πατούσα της προσπαθούσε να ανασηκώσει κάτι από το έδαφος. Τα παιδιά, όμως, δεν της έδιναν σημασία.

«Δηλαδή, οι άνθρωποι που ζουν στις πόλεις κι όλη τη μέρα τρέχουν στις δουλειές τους δεν μπορούν να είναι ευτυχισμένοι;» ρώτησε ο Πέτρος.



Η Λυδία άργησε πολύ να απαντήσει. Αυτή ήταν δύσκολη ερώτηση κι έπρεπε να σκεφτεί.

«Φυσικά και μπορούν!» απάντησε τέλος. «Νομίζω ότι η ευτυχία αποτελείται από μικρές μικρές στιγμές: το πέταγμα ενός πουλιού, ο ήχος του ανέμου όπως περνάει από τις καμινάδες, μια κουβέντα με έναν φίλο, το γουργουρητό της γάτας... Δεν ξέρω τι είναι ευτυχία για τον καθένα! Μπορεί να είναι τα παιχνίδια του, η δουλειά του, ακόμη και τα χρήματά του...»

Τώρα ο θόρυβος από τα χόρτα πλησίασε κι άλλο προς τη μεριά της Λυδίας. Σαν κάτι να σερνόταν στο έδαφος. Η γάτα είχε τεντώσει τη μουσούδα της και παρακολουθούσε αυτό το «κάτι» με προσοχή. Κατά καιρούς άπλωνε και την πατούσα της για να το ανασηκώσει, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Τότε ακούστηκε από τα χόρτα μια λεπτή φωνή που είπε με τόνο σοβαρό και ενοχλημένο:

«Παρακαλώ, μπορείτε να πείτε στο τέρας να σταματήσει επιτέλους να μ' ενοχλεί;».

Στο άκουσμα της φωνής, η γάτα πετάχτηκε σαν να την τσίμπησαν χίλια αγκάθια, ενώ τα παιδιά κοίταζαν έκπληκτα γύρω τους. Ο ήλιος είχε δύσει πια κι ήταν αρκετά σκοτεινά για να διακρίνουν κάτι.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Πέτρος.

«Παρακαλώ, μπορείτε να πείτε στο τέρας να απομακρυνθεί;» επέμεινε η φωνή. «Φοβάμαι!»

«Ποιος μιλάει;» ρώτησε η Λυδία και σηκώθηκε για να δει από κοντά ποιος μιλούσε.

«Μηηηηη! Πρόσεξε, κορίτσι μου, τα βήματά σου! Θα με πατήσεις!»

Ο Πέτρος πλησίασε από την άλλη μεριά, πήρε την ανήσυχη γάτα στην αγκαλιά του κι έσκυψε στο έδαφος.

«Πού είσαι;»

«Εδώ είμαι. Δε με βλέπετε;» απάντησε η φωνή. Κι αμέσως συμπλήρωσε με απαίτηση: «Και πάρτε αυτό το τέρας από πάνω μου! Φοβάμαι, σας είπα».

Ο Πέτρος πήγε τη γάτα στο σπίτι, πήρε έναν φακό κι επέστρεψε στο σημείο όπου βρισκόταν η Λυδία. Φώτισε το χορτάρι στα πόδια της, αλλά δεν είδε τίποτα.

«Πού είσαι;» ρώτησε η Λυδία. «Δε σε βλέπουμε!»

«Εδώ είμαι, φίλοι μου!» ακούστηκε η φωνή λίγο πιο μακριά κι αμέσως τα παιδιά είδαν ένα τόσο δα καπέλο να προβάλλει από τα χόρτα. Το καπέλο το κρατούσε ένα αδύναμο χέρι που στηριζόταν σ' ένα σώμα στρογγυλό και πλακέ, σαν κουμπί. Πάνω από το σώμα πετάγονταν δυο χάντρες παράταιρα μεγάλες που κοιτούσαν με διαπεραστικό βλέμμα τα παιδιά. Ήταν τα μάτια του πλάσματος.

«Γεια σας!» είπε το πλάσμα κάνοντας μια υπόκλιση. «Είμαι ο AM12. Υποθέτω ότι εσείς είστε ο Πέτρος και η Λυδία...»

Ο Πέτρος κι η Λυδία δέχονται την επίσκεψη ενός παράξε-
νου πλάσματος που ισχυρίζεται ότι είναι ο διευθύνων σύμ-
βουλος του Διαστημικού Τσίρκου.

Το πλάσμα, που φέρει το παράξενο όνομα AM12, τους ζη-
τάει να εκπαιδεύσουν τα μέλη του τσίρκου ώστε να γίνουν
ευτυχισμένα. Περίεργοι καθώς είναι, ο Πέτρος και η Λυδία
ακολουθούν το πλάσμα σε μια φανταστική περιπέτεια στο
διάστημα.

Ποιο είναι όμως το φοβερό μυστικό που κρύβεται πίσω
από την παγωμένη και στερημένη από χαρά ατμόσφαιρα
του τσίρκου;

Και ποιος είναι ο ρόλος του Μεγάλου Άλφα, του αόρατου
ιδιοκτήτη του τσίρκου;

*Ένα βιβλίο που ερευνά τους τρόπους που δημιουργούνται οι
τύραννοι αλλά και οι υποτελείς τους, ενώ, ταυτόχρονα, θέτει
προβληματισμούς για τη σχέση ελευθερίας και ευτυχίας.*



ISBN 978-960-569-513-2



9 789605 695132

Κωδ. μηχ/σης 13.047

www.epbooks.gr